

РЕШЕНИЕ

№ 38853

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6451** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, както и чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, тредявена от „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД срещу Националната агенция по приходите.

Ищецът твърди, че е издаден спрямо него ревизионен акт № Р-22002219000354-091-001/26.09.2019 г. на орган по приходите към ТД на НАП С., потвърден с решение № 2113/16.12.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, който е отменен с решение № 3430/16.3.2021 г., по адм.д. 9068/2020 г. на ВАС.

Във връзка с необходимостта от изготвяне на жалба пред по-горестоящия орган, е сключил договор за правна помощ с Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ и по него е заплатил адвокатско възнаграждение.

Заплатил е сумата от 1700 лв. без ДДС – „твърд“ размер, за изготвяне на възражение срещу ревизионен доклад, представителство и защита пред органите, извършили ревизията, както и такива пред дирекция „ОДОП“.

В чл. 4, т. 4 от договора е уговорено възнаграждение от 10% „за успех“, платимо в 7-дневен срок от влизане в сила на съответното решение.

Така договорените възнаграждения са без ДДС.

Въпреки отменителното решение на ВАС, приходните органи не са възстановили изцяло признатия данъчен кредит, нито са извършили процедура за прихващане, приспадане или възстановяване, ведно със съответните лихви.

Ето защо претендира сумата от 1700 лв., ДДС, както и 10 % възнаграждение и ДДС.

Ищецът е сключил нов договор за правна помощ с оглед процедура по искане за прихващане и възстановяване.

Адвокатското дружество е изпълнило задълженията си по договора, като е изготвило и подало искане за прихващане и възстановяване, образувана е проверка, приключила с акт за прихващане или възстановяване № П-22221124111147-004-001/25.6.2024 г. като е възстановен данъчен кредит от 48 687,06 лв. Адвокатското дружество е издало фактура на ищеца за сумата от 5 491,24 лв. с ДДС – възнаграждение, която сума претендира за възстановяване.

Твърди, че извършените разходи представляват вреди по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, поради което иска присъждането им, вкл. и ДДС, лихви за забава, както и законна лихва върху главницата, за периода от предявяване на исковата молба – 20.6.2025 г. до окончателното плащане на главницата.

Претендира следните суми:

2040 лв. с ДДС – възнаграждение за изготвяне на възражение срещу РД и на жалба срещу РА, 1042,08 лв. лихва за периода от 16.3.2021 г. до предявяване на исковата молба;

3360 лв. с ДДС - заплатено възнаграждение за успех – за постигната отмяна на РА, 1716,35 лв. лихва за периода от 16.3.2021 г. до предявяване на исковата молба;

5491,25 лв- с ДДС - заплатено възнаграждение за защита срещу незаконосъобразно невъзстановяване на ДДС, 738,06 лв. лихва за периода от 16.3.2021 г. до предявяване на исковата молба

и законна лихва върху главницата, за периода от предявяване на исковата молба – 20.6.2025 г. до окончателното плащане на главницата.

Претендира разноски.

Ответникът – Националната агенция по приходите оспорва исковете като неоснователни и недоказани. Твърди, че разноските пред административния орган не следва да се приемат за пряка и непосредствена вреда от отмяната на РА; липсва причинна връзка. Същото се отнася и за договореното възнаграждение за успех. Обезщетението не следва да се превръща като средство за неоснователно обогатяване. НАП не е имал възможност да направи възражение за прекомерност и за полагане на дължимата грижа. Прави такова възражение. Следва да се има предвид не само размера на материалния интерес; обезщетението за разноски следва да има разумен характер. Цитира практика на СЕС, която освен това допуска националните съдилища да могат да във всеки случай, да се отклонят от установения режим, когато резултатът би бил несправедлив. Не би могло да се приеме за приложима Наредба № 1/9.7.2004 г. доколкото тя урежда съдебните разноски. Претендира разноски.

СГП счита, че исковете са основателни и доказани.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява, че по отношение на ищеца е бил издаден № Р-22002219000354-091-001/26.09.2019 г. на орган по приходите към ТД на НАП С., потвърден с решение № 2113/16.12.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, който е отменен с решение № 3430/16.3.2021 г., по адм. д. 9068/2020 г. на ВАС.

Представен е договор за правна помощ, сключен между ищеца и Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, целящ да удостовери, че по него ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 1700 лв. без ДДС, платимо в 5-дневен срок от подписване на договора /т. 4.1/ и 10 % възнаграждение „за успех“ – при цялостно или частично уважаване на жалбата, платимо в 7-дневен срок от подписване на договора.

Сумата от 1700 лв. и 340 лв. ДДС, общо – 2040 лв., платена от ищеца по този договор, видно от фактура от 28.8.2019 г.

Установява се, че в ревизионното производство ищецът е бил представляван от посоченото адвокатско дружество. Така възражението срещу РД от 16.8.2019 г./, на л. 55 от делото; жалбата срещу РА от 10.10.2019 г., на л. 65 от делото; писмото от 10.12.2019 г. от дирекция „ОДОП“, до ищеца, подадено чрез посоченото адвокатско дружество; жалба срещу РА от 26.09.2019 г., подадена на 17.12.2019 г., на л. 75 и допълнителна жалба от 14.1.2020 г., на л. 95.

Решението на директора на дирекция ОДОП е оспорено пред АССГ, като жалбата е отхвърлена – така решението по адм. д. № 244/2020 г. на АССГ. Срещу това решение е подадена касационна жалба /от 3.8.2020 г., л. 110/, отново чрез адвокатското дружество, изготвена е от него и писмена защита за пред ВАС- по адм.д. № 9668/2020 г., л. 116. По това дело е постановено решение от 16.3.2021 г., с което е отменен РА № 22002219000364-091-001/26.9.2019 г., с който са били определени задължения по ЗДДС в размер на 28 000 лв.

Видно от фактура от 18.3.2021 г. ищецът е заплатил сумата от 2800 лв. и 560 лв. – ДДС, общо – 3360 лв. – възнаграждение за успех по договора за правна защита от 27.08.2019 г.

Представен е друг договор за представителство и правна защита от 4 юни 2024 г., видно от който е уговорено такава за възстановяване на дължими суми по отменения РА.

Т. процесуално представителство е извършено, видно от искане за прихващане и възстановяване, видно от такова от 16 юни 2024 г., както и видно от акт за прихващане и възстановяване от 25.6.2024 г.

За него е платено възнаграждение в размер на 5491,25 лв. с ДДС, видно от фактура от 22.7.2024 г. От правна страна.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ - чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица.

Съгласно чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#).

В случая се претендират претърпени вреди – направени разноси в производството по административно обжалване пред по-горестоящия орган на РА, посочен по-горе, и отменен впоследствие.

На следващо място, за да се приеме, че действително са направени такива, ищецът, чиято е доказателната тежест и която му бе указана, следва при условията на пълно и главно доказване, да установи този факт. При пълното доказване следва да се създаде сигурно убеждение относно това, че твърденият факт се е случил в обективната действителност и съответно – да са изключени всякакво съмнение и вероятност, че не се е случил.

В процесния случай съдът намира, че от страна на ищеца са представени в достатъчна степен

убедителни доказателства, от които да може да се направи извод в тази насока – така установеното по-горе.

Ето защо съдът намира, че исковете са неоснователни.

По разноските.

Ищецът е представил списък с разноски, както и доказателства за такива в размер на общо от 2580 лв., които следва да се присъдят.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на „Си Ей Ес Трейдинг“ ООД, ЕИК[ЕИК] обезщетения, както следва:

2040 лв. с ДДС – възнаграждение за изготвяне на възражение срещу РД и на жалба срещу ревизионен акт № Р-22002219000354-091-001/26.09.2019 г., 1042,08 лв. лихва за периода от 16.3.2021 г. до предявяване на исковата молба;

3360 лв. с ДДС - заплатено възнаграждение за успех – за постигната отмяна на ревизионен акт № Р-22002219000354-091-001/26.09.2019 г., 1716,35 лв. лихва за периода от 16.3.2021 г. до предявяване на исковата молба;

5491,25 лв. с ДДС - заплатено възнаграждение за защита по производство по проверка, приключила с акт за прихващане или възстановяване № П-22221124111147-004-001/25.6.2024 г., 738,06 лв. лихва за периода от 16.3.2021 г. до предявяване на исковата молба.

и законна лихва върху главницата, за периода от предявяване на исковата молба – 20.6.2025 г. до окончателното плащане на главницата.

2580 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.